

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 613/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле Ј.Ш.И. из Ц., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из С., против туженог Ж.-Б. ДОО из К., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2318/14 од 04.12.2014. године, у седници већа одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2318/14 од 04.12.2014. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 559/13 од 27.03.2014. године.

Обавезује се тужени да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка од 12.000,00 динара у року од 15 дана од дана достављања ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 559/13 од 27.03.2014. године, ставом првим изреке одлучено је да се тужбени захтев делимично усваја. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи исплати на име нематеријалне штете укупно 114.000,00 динара и то за претрпљене физичке болове 58.000,00 динара, за претрпљени страх 46.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 10.000,00 динара, са законском затезном каматом од 27.03.2014. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати још 466.000,00 динара, од чега за претрпљене физичке болове 92.000,00 динара, за претрпљени страх 104.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 190.000,00 динара и за душевне болове због наружености 80.000,00 динара. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка од 172.200,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2318/14 од 04.12.2014. године, ставом првим изреке жалба туженог је делимично усвојена и преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени захтев тужиле за исплату нематеријалне штете за претрпљене физичке болове преко 25.000,00 динара и за претрпљени страх преко 20.000,00 динара, као и у делу одлуке о трошковима поступка преко износа од 126.680,00 динара са законском каматом од 27.03.2014. године. У преосталом делу жалба туженог је одбијена и пресуда у осталом усвајајућем делу потврђена. Жалба тужиле је одбијена и пресуда у одбијајућем делу потврђена. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 12.080,00 динара.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права у делу који се односи на преиначење првостепене пресуде.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је код туженог у радном односу на неодређено време, а од 01.01.2012. године распоређена је на радно место помоћни радник у силосу за брашно. На овом радном месту обављају се послови паковања, пуњења и ношења џакова брашна. Рад на машини за паковање и маркирање брашна у кесе од по један килограм подразумева да радник пуни кутију са маркицама, а машина има један ротирајући део који окреће и лепи (акцизне) маркице на врећице (кесе). Приликом окретања ротирајућег дела дешавало се да се слепи више маркица што захтева да се машина угаси и ручно скину маркице са опруге, а гашење машине значи застој целог линијског процеса производње, због чега је радници нису гасили, већ су док је машина била у погону руком вадиле слепљене маркице. Тужилца је 23.03.2012. године обављала послове на машини за паковање и маркирање брашна у кесе од по један килограм, када је око 8.30 часова дошло до застоја машине, јер су се маркице слепиле, па је тужилца не гасећи машину десном руком покушала да раздвоји слепљене маркице, када јој је игла машине пробола палац десне руке. Машину је зауставио радник М.К., који је ослободио палац тужилце, после чега је одвезена у Дом здравља у К., када је констатована повреда: отворена рана прста без оштећења нокта. Услед задобијене повреде код тужилце је дошло до умањења животне активности од 1%, јер отежано хвата ситне предмете и јагодица палца је утрнута. Такође, због задобијене повреде тужилца је трпела физички бол и страх, интезитета и трајања ближе утврђених у првостепеној пресуди.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете па је досудио тужиљи укупно 114.000,00 динара (58.000,00 динара за претрпљене физичке болове, 46.000,00 динара за претрпљени страх и 10.000,00 динара за претрпљене душевне болове због умањења животне активности), док је другостепени суд нашао да првостепени суд није правилно применио материјално право у погледу висине накнаде нематеријалне штете, па је преиначио првостепену пресуду у делу накнаде за физичке болове и претрпљени страх тако што је одбио захтев за износ од 33.000,00 динара на име претрпљених физичких болова (потврђена је првостепена пресуда за 25.000,00 динара) и за износ од 26.000,00 динара на име претрпљеног страха (потврђена је првостепена пресуда за 20.000,00 динара).

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак првостепеног суда у конкретној правној ситуацији о висини накнаде штете за претрпљене физичке болове и страх, јер је заснован на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 164. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету, у складу са законом и општим актом.

У конкретном случају тужиља је претрпела повреду на раду дана 23.03.2012. године радећи на машини за паковање и маркирање брашна у кесе од по један килограм, када јој је игла машине пробола палац десне руке. С обзиром да је штета настала од опасне ствари, тужени одговара по правилима о објективној одговорности применом члана 173. и 174. ЗОО, како су правилно закључили нижестепени судови, с тим што су ценећи околности под којима се повреда догодила нашли да постоји подељена одговорност применом члана 192. ЗОО за насталу штету у сразмери 50% тужиља и 50% тужени, јер је тужиља требало да угаси машину и уклони слепљене маркице што она није учинила, па постоји и њен допринос настанку штете, без обзира што је тужени такав рад на машини толерисао. Имајући ово у виду, као и чињенице да је лечење тужиље трајало од 23.03.2012. године до 05.05.2012. године, када је тужиља трпела физички бол и секундарни страх који су били јаког интензитета, па затим средњег и слабог интензитета, правилно је првостепени суд нашао да је адекватна и правична накнада за претрпљене физичке болове 58.000,00 динара, а за страх 46.000,00 динара. На основу члана 200. ЗОО, досуђујући ове износе првостепени суд је имао у виду све околности релевантне за одређивање правичне накнаде и водио је рачуна о значају повређеног добра и циљу коме накнада служи, односно да укупно досуђени износи нису у супротности са природом и сврхом накнаде штете.

Како је ревизија у целости усвојена, тужиљи су досуђени трошкови ревизијског поступка применом члана 153. и 165. став 2. ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 121/12) и то за састав ревизије 12.000,00 динара (тарифни број 16).

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**